

LO PATUFET

(quento tradicional)

Hi havia una vegada un xiquet que es diu Patufet i era tan menudet que no alçava ni dos pans d'enterra. Un dia se'n va anar a passejar en sa mare. A poc a poc va deixar aquella ma tibia i protectora i es va distanciar d'ella... ell distret, ara acagava un molxonet, ara s'amagava detrás d'uns romers i quan se'n va acotar estava perdut entre aquella malea.

Patufet era un xiquet molt valent i no tenia por. Però la nit no tardaria en arribar i encara que va cridar a sa mare en tota la força que li permetien les seues pulmons no va escoltar cap resposta, només silenci... lo silenci del bosc tan sols trencat pels rumbors de la vida que també allí està present. Va tornar a cridar però l'unica resposta va ser la seua pròpia veu que les muntanyes li retornaven. La por de sentir-se sol arribada la nit, tan lluny de tots, tan indefens, perdut per sempre, va començar a omplir-li el cor; la suor era freda i els pèls se li erigaven detrás del clatell.

Tota la por que se sentia li va augmentar quan va escoltar allí lluny lo bram d'un gran animal; va haver d'aguditzar al màxim els seus cinc sentits. La bèstia s'apropava cada vegada més i més... era un bou, un bou immens, un tossal de cara musculosa coronada per una cornamenta llarga i desafiant. Va buscar algun lloc a on amagar-se i com era tan i tan menudet va decidir per ajupir-se davall d'unes euls que hi havia a un hortel que es regava d'un regaixol que passava pel costat. El Patufet se va amagar fet un cabdell; tornava a tindre por i no podia evitar los tremolors que li venien i que augmentaven a mida que el bou s'atansava. L'animal al remat va arribar a les euls a on estava Patufet i es va posar a menjar-se les i també li va tocar el torn la que l'amagava.

Sense saber com se va trobar dins d'una boca gran com una cosa i d'allí al ventre com bragat per un remoll oscur i càlid. Aquell lloc era negre com una nit sense estrelles, les parets eren humides i se sentia sol, molt sol... encara que no va poder evitar una certa sensació a la vegada acollidora; ara estava protegit de l'exterior.

Mentrestant sa mare no parava de buscar-lo, cridava i cridava però Patufet no contestava. Per fi es va apropar a la tora d'aquell hort a on pasturava el bou.

-A on estàs Patufet? -cridava la mare cada volta més forta.

El Patufet des del seu refugi va poder escoltar la veu de la mare i el cor se li va tornar boig dins del pit... s'havia de fer sentir fore com fore. Així que va contestar des de les entranyes de l'animal:

-Aquí, a la panxa del bou,
que ni neva ni plou!

Sa mare tota contenta per haver-lo sentit va anar ràpidament al poble a buscar ajuda per alliberar al seu fill que estava a dins d'aquell animalot. Van haver de matar lo bou per tal d'obrir la panxa a on estava el Patufet que d'esta forma va tornar en sa mare.

... este quento s'acaba
i aquí dalt hi ha un gat
que està tot escamarrat.

Merallina: No mingeu xiquets que són molt durs de paír.

Lluís Rajadell.